

Містечко, дощ

Ірина Жиленко

Дощ ішов, ріденький і смутний.
Гірко пахли квіти в палісаді.
Ні журби, ні злості, ні війни.
А містечко. Скрипочка. І радість.
Пахли дині. Вітер позіхав.
Плакав п'яний. А ніхто не слухав.
І ганяло курку в лопухах
цуценятко із одвислим вухом.
Дощ ішов, ріденький і смутний.
Я ішла за дощиком весела.
А за мною — хлопчик. А за ним —
фіалковий слоник карусельний.
Ось базар. І площа. І кіно.
А дощик уже за рогом крапа.
Дома в мене скрипка, і вікно,
і руденька мавпа на канапі.
Дощ — у плач, а я — у сміх, а слон —
в сон пішов. В кіно хлоп'я побігло.
Стало тихо. Навіть чуть було,
як ліхтар сполохано задихав.
Я ж у сміх зайшла, як в теплий дім,
де мені судилося сміятись,
і учити скрипку розмовляти,
і крізь сміх на віях молодіть...